

CURIERUL ADVENTIST

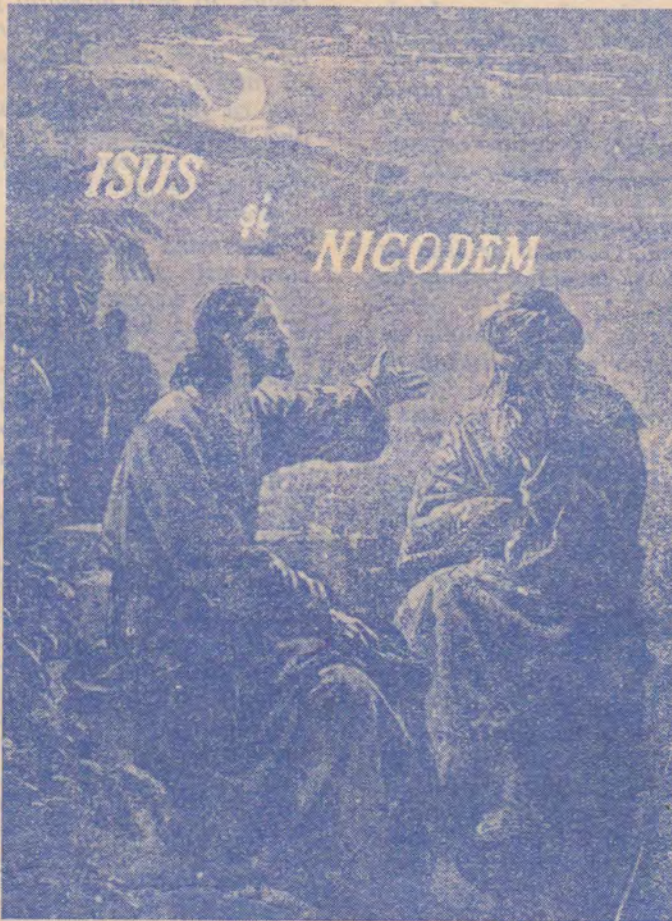
ANUL XXXV Nr. 6

IUNIE 1957

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Nicodem avea o poziție înaltă și plină de răspundere în națiunea iudeilor. Educația lui fusese dintre cele mai alese, poseda talente puțin obișnuite, și era un membru onorat al consiliului național. Împreună cu alții el fusese mișcat de învățătura lui Isus. Cu toate că era bogat, învățat și onorat, se simțea atras în chip tainic de umilul Nazarinean. Învățăturile pornite de pe buzele Mintuitorului, îl impresiunaseră foarte mult, și dorința lui era să cunoască mai mult din adevărurile acestea minunate.

Autoritatea desfășurată de Isus la curățirea templului, deșteptase ura neîmpăcată a preoților și conducătorilor. Ei se temeau de puterea acestui străin. Îndrăzneala această din partea unui Galilean obscur, nu trebuia să fie tolerată. Ei erau înclinați să pună capăt lucrării Lui. Dar nu toți erau de aceeași părere. Unii se temeau de a se opune unei persoane, care era așa pe față condusă de Duhul lui Dumnezeu. Ei își aminteau cum fusese omorâți profeții pentru că muștraseră păcatele conducătorilor lui Israel. Ei socoteau că robia neamului Iudeu era rezultatul încăpă-

finării lor în a lepăda muștrările venite de la Dumnezeu. Ei se temeau ca nu cumva uneltind contra lui Isus, să pornească pe urmele părinților lor, și să aducă noi nenorociri asupra națiunii. Și Nicodem împărtășea aceste temeri. Într-un consiliu al Sinedriului, când se discutau măsurile ce trebuie să se ia față de Isus, Nicodem a recomandat băgare de seamă și cumpătare. El a spus cu stăruință, ca dacă Isus este într-adevăr investit cu autoritate de la Dumnezeu ar și primejdios să se lepede înștiințările lui. De când auzise pe Isus, Nicodem începuse să studieze cu rigoare profesiile despre Mesia, și cu cât studia mai mult, cu atât era mai convins că acesta era Cel care trebuia să vină. Ca mulți alții din Izrael, el fusese

întristat de profanarea templului. El fusese de față când Isus izgonise pe cumpărători și pe vinzători. El văzuse manifestarea aceea de putere dumnezească. El văzuse pe Mintuitorul primind pe săraci și pe bolnavi; el văzuse privirea lor plină de bucurie și ascultase cuvintele lor de laudă și nu putea pune la îndoială faptul că Isus din Nazaret era Trimisul lui Dumnezeu.

El dorea din toată inima să stea de vorbă cu Isus, dar se ȳerea să meargă la El pe fața. Ar fi fost prea umilitor pentru un conducător al iudeilor, să arate că simpatizează pe un învățător pînă atunci așa de pușin recunoscut. Iar dacă lucrul acesta ar fi ajuns la cunoștința Sinedriului, ar fi făcut ca asupra lui să se reverse disprețul și bănuielile lor. In cele din urmă s-a hotărît să meargă la El pe ascuns scuzîndu-se cu motivul că dacă ar fi mers pe fața, și alții ar fi urmat pilda lui. Așfind prin cercetări anume făcute, că locul unde Se retrage Mintuitorul este pe Muntele Măslinilor, el așteptă pînă adormi orașul și apoi se duse să-L caute.

In fața lui Hristos, Nicodem simți o stranie timiditate, pe care căută să o acopere printr-o înfășurare de stăpînire de sine și demnitate: „Invățătorule” zise el, „știm că ești un Invățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face minunile pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el”. Vorbînd de darul deosebit pe care-L avea Isus ca învățător, precum și puterea Lui minunată de a face minuni, el spera să netezească drumul pentru ceea ce voia să întrebe. Cuvintele lui aveau rostul să exprime și să producă încredere, dar de fapt exprimau necredința. El nu recunoscuse pe Isus ca Mesia, ci numai ca pe un învățător trimis de Dumnezeu.

In loc de a răspunde la aceste cuvinte de salutare, Isus își plecă privirea, ca și cum ar fi citit în sufletul lui. In înțelepciunea Sa nefermărită El văzu în fața Sa un om, care căuta adevărul. El știa pentru ce a venit și cu dorința de a adînci și mai mult convîngerea care se găsea în mîntea ascultătorului Său, veni direct la punct, spunînd solemn, dar blind: „Adevărat, adevărat îți spun, că dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu”.

Nicodem venise la Domnul, cu gîndul să stea la discuție cu El, dar Isus vorbi despre principiile fundamentale ale adevărului. El spuse lui Nicodem: Nu de cunoștințe teoretice ai nevoie mai mult, ci de renaștere spirituală. Nu ai nevoie să-ți satisfaci curiozitatea, ci să ai o inimă nouă. Trebuie să primești o viață nouă de sus, înainte de a fi în stare ca să pricepi lucrurile cerești. Pînă nu are loc această schimbare, și nu se fac toate noi, nu-ți va fi de niciun bine, să discuți cu Mine autoritatea și misiunea Mea.

Vorbirea figurată despre nașterea din nou, pe care o folosise Isus, nu era cu totul străină pentru Nicodem. Cei convertiți de la păgînism la credința lui Israel erau adesea asemănați cu niște copii de curînd născuți. De aceea el trebuie să fi înțeles că vorbele lui Isus nu trebuia să fie luate într-un sens literal. Dar în puterea nașterii sale ca Izraelit, el se gîndea că își are un loc sigur în împărăția lui Dumnezeu. El își închipuia că n-are nevoie de

schimbare. De aci surpriza lui la cuvintele Mintuitorului. Mai mult, se simțea iritat pentru aplicarea lor asupra propriei sale persoane. Ingîmșarea Fariseului se lupta împotriva dorinței sincere a cercetătorului după adevăr. El se miră că Hristos îi vorbește în felul acesta, fără a respecta poziția lui de conducător în Izrael.

Surprins în încrederea sa de sine, răspunse lui Hristos în cuvinte pline de ironie: „Cum se poate naște un om bătrîn?” Ca și mulți alții cînd li se prezintă adevăruri tăioase, el făcu să se vadă că omul ȳiesc nu primește lucrului Duhului Sșint. In el nu e nimic care să răspundă la lucrurile spirituale, pentru că lucrurile spirituale se judecă spiritual.

Dar Mintuitorul nu răspunse la discuție, cu discuție. Inăfîndu-Și mîna cu autoritate solemnă, El rosti adevărul cu o siguranță și mai mare: „Adevărat, adevărat îți spun, că dacă nu se naște cineva din apă și Duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu”. Nicodem știa că Isus vorbește acum despre botezul cu apă și despre înnoirea prin Duhul lui Dumnezeu. El era convîns că se află în fața Aceluia, despre care vorbise mai înainte Ioan Botezătorul.

Isus urmă mai departe: „Ce este născut din carne, este carne și ce este născut din Duh este duh”. De la natură, inima este rea, și „cum ar putea să iasă dintr-o ȳință necurată un om curat? Nu poate să iasă niciunul”. Nici o născocire omenească nu poate găsi un leac pentru sufletul păcătos. „Gîndirea cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune lui Dumnezeu, că nici nu poate”. „Din inimă ies gîndurile rele, uciderile, adulterile, desfrînrările, furțișagurile, mărturiile mincinoase, hulele”. Fintina inimii trebuie curățită întii și numai după aceea se va curăța și izvorul care ȳisnește din ea. Acela care încearcă să ajungă la cer în propriile sale ȳapte de ȳinere a legii, încearcă un lucru imposibil. Nu este nici o siguranță pentru acela care are o credință de formă, o înfășurare a temerii de Dumnezeu. Viața de creștin nu este nici o modificare nici o îmbunătățire a celei vechi, ci o transformare a naturii. Se produce moartea ȳață de eul personal și ȳață de păcat, și o intrare într-o viață cu totul nouă. Schimbarea aceasta nu se poate produce decît numai prin lucrarea minunată a Duhului Sșint.

Nicodem era încă nedumerit și Isus folosi vîntul ca ilustrație pentru cuvintele Sale: „Vîntul suflă încotro vrea și-i auzi vîietul. Dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul”.

Vîntul se aude prin ramurile pomilor, luptîndu-se cu frunzele și florile, dar nu se vede și nimeni nu știe de unde vine, sau unde se duce. Tot astfel și cu lucrarea Duhului Sșint asupra inimii. Nu poate fi mai bine explicată ca mișcările vîntului. Cineva poate că nu ar fi

în stare să spună timpul sau locul anumit sau să urmărească toate amănunțele lucrării de întoarcere la Dumnezeu, dar lucrul acesta nu dovedește, că nu e convertit. Printr-un mijloc tot atât de nevăzut ca și vântul, Hristos lucrează continuu asupra inimii. Puțin câte puțin, poate fără ca primitorul lor să-și dea seama, se dau impresiuni, care tind să atragă sufletul la Hristos. Acestea pot să vină prin meditație asupra Lui, prin citirea Scripturilor, sau prin auzirea cuvintului grăit de învățătorul viu. În cele din urmă, când Duhul este mai stăruitor, sufletul se predă lui Isus, plin de bucurie. La mulți aceasta se numește o convertire bruscă, dar ea e rezultatul lucrării îndelungate a Duhului lui Dumnezeu, o lucrare făcută cu multă răbdare.

Cu toate că vântul însuși nu se vede, el produce efecte văzute și simțite. La fel și lucrarea Spiritului asupra sufletului se descoperă în orice faptă a celui care a simțit puterea Lui salvatoare. Când Duhul lui Dumnezeu ia inima în stăpânire, El transformă viața. Gîndurile păcătoase sînt înlăturate, faptele rele sînt părăsite, iubirea, umilința și pacea iau locul mîndriei, invidiei și certurilor. Bucuria vine în locul întristării, iar fața oglindește lumina cerească. Nimeni nu vede mîna care ridică poverile, nimeni nu vede lumina ce se coboară de sus, binecuvîntarea vine atunci cînd sufletul se predă prin credință lui Dumnezeu. Apoi acea putere pe care niciun ochi omenesc nu o poate vedea creează o făptură nouă după chipul lui Dumnezeu.

Este imposibil pentru o minte mărginită să priceapă lucrarea de mîntuire. Misterul ei întrece știința omenească, dar acela care trece de la moarte la viață simte că aceasta este o realitate dumnezeiască. Inceputul mîntuirii îl putem cunoaște printr-o experiență personală. Rezultatele se ajung în decursul veacurilor veșnice. În timp ce Isus vorbea, cîteva raze de adevăr pătrunseră în inima omului distins din fața Lui. Influența luminătoare și biruitoare a Duhului Sfînt îi impresionă inima. Cu toate acestea tot nu înțelegea cuvintele Mintuitorului. El nu se gîndea la nevoia de a fi născut din nou, cît la felul în care se poate face lucru acesta. Mirîndu-se, El zise: „Cum se poate face așa ceva?”

„Tu ești învățătorul lui Israel și nu pricepi aceste lucruri?” întrebă Isus. Fără îndoială că un om căruia i se dăduse răspunderea de a învăța pe oameni, nu trebuia să fie un necunoscător față de adevăruri așa de importante. Prin aceea vrea să-i spună că în loc de a se simți iritat de cuvintele spuse așa de clar, Nicodem ar fi trebuit să-și formeze o părere umilă despre sine, pentru faptul că îi lipseau atât de multe cunoștințe spirituale. Cu toate acestea Hristos vorbea așa de solemn și demn, iar privirea Lui și glasul dovedeau atîta iubire

călduroasă, încît Nicodem nu s-a ofensat cînd și-a dat seama de starea lui umilă.

Orbirea lui Israel în ce privește lucrarea de renaștere, n-avea cu ce să fie scuzată. Inspirat de Duhul Sfînt, Isaia dăduse de veste următoarele: „Toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sînt ca o haină mînjită”. David spunea și el în rugăciune: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!” Iar prin Ezechiel se dăduse următoarea jăgăduință: „Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele”.

Nicodem citise cuvintele acestea cu o minte întunecată; dar acum începea să-și dea seama de înțelesul lor adevărat. El și-a dat seama că numai o ascultare rece de litera legii și numai în ce privește viața din afară, nu poate să dea cuiva dreptul de a intra în împărăția cerurilor. După cum vedeau oamenii, viața lui era dreaptă și onorabilă; dar în fața lui Hristos el se simți murdar la inimă, și păcătos în ce privește viața.

Nicodem se simțea atras spre Hristos. În timp ce Mintuitorul îi explica despre renaștere, în Nicodem se născu dorința să se petreacă și cu el schimbarea aceasta. Prin ce mijloace se putea realiza? Isus răspunse la această întrebare, înainte ca ea să fie rostită: „După cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

Acum se vorbea despre lucruri cunoscute de Nicodem. Simbolul șarpelui înălțat îi explica misiune Mintuitorului. Pe cînd poporul Israel murea din cauza mușcăturii șarpelui înfocat, Dumnezeu învățase pe Moise să facă un șarpe de aramă și să-l așeze pe ceva sus, în mijlocul adunării. După aceea s-a dat veste în toată tabăra că toți aceia care vor privi la șarpe vor trăi. Oamenii știau bine că șarpele n-avea în sine nicio putere ca să le ajute. Era un simbol al lui Hristos. După cum chipul făcut în forma șarpelui omoritor a fost pentru vindecarea lor, Cîineva „într-o șire asemănătoare cu a păcatului” trebuia să vie ca Mintuitor al lor. Mulți Israeliti considerau că slujbele și jertfele aveau în ele putere de a-i elibera de păcat. Dumnezeu voia să-i învețe că n-aveau mai mare valoare ca șarpele de aramă. Rolul lor era de a îndrepta mintea spre Mintuitorul. Fie că era vorba de vindecarea rănilor lor, fie că era vorba de iertarea lor de păcate, ei nu puteau face nimic pentru sine decît numai să aibă încredere în Darul lui Dumnezeu. Ei trebuie să privească și să trăiască.

Cei mușcați de șarpe poate că întîrziaseră și nu au privit. Ei poate s-au întrebat dacă are

vreun rost, ca cineva să procedeze astfel. Poate că au cerut o explicație științifică. Dar nu s-a dat nicio explicație. Ei trebuia să primească Cuvântul dat lor prin Moise. Dacă refuzau să privească, piereau.

Nu prin certuri și discuții se luminează un suflet. Trebuie să privim și să trăim. Nicodem primi învățătura și o luă cu sine. Incepuse să cerceteze Scripturile într-un chip nou, nu pentru a discuta o teorie, ci pentru a primi lumină pentru suflet. El începuse să recunoască împărăția cerului când se supuse îndrumărilor Duhului Sfânt.

Asemenea lui Nicodem, trebuie să fim dispuși a intra în viață ca și cel mai mare păcătos. Afară de Hristos, „nu este alt nume sub cer dat oamenilor, prin care să avem mântuire”.

În convorbirea cu Nicodem, Isus a descris planul de mântuire și misiunea Lui în lume. În nici o altă cuvântare n-a descris El mai complet, pas cu pas, lucrarea ce trebuie să se facă în inima oamenilor care vor să moștenească împărăția cerurilor. Chiar de la începutul lucrării Lui, a descoperit adevărul unuia din membrii Sinedriului, minții aceluia care era mai primitoare, și unuia din învățătorii oficial numiți pentru popor. Dar conducătorii lui Israel, n-au primit lumina. Nicodem a ascuns lumina în inima sa, și timp de trei ani roadele aduse au fost în aparență foarte puține.

Dar Isus cunoștea pământul în care aruncase sămânța. Cuvintele spuse în timpul nopții unui singur ascultător pe dealul singuratic, nu s-a pierdut. Cîțva timp Nicodem n-a mărturisit în public pe Hristos, dar a supravegheat viața Lui

și a cumpănit învățăturile Lui. În sfatul Sinedriului s-a opus neîncetat la uneltirile de a distruge pe Isus. Cînd în sfîrșit Isus a fost înălțat pe cruce, Nicodem și-a adus aminte de cele învățate pe Muntele Măslinilor: „După cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede într-însul să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Lumina adusă de întrevederea aceea tainică, a luminat crucea de pe Golgota și Nicodem a recunoscut în Isus pe Mintuitorul lumii.

După înălțarea Domnului, în timp ce ucenicii erau împrăștiți din cauza persecuțiilor, Nicodem a intrat plin de curaj în front. El a folosit averea lui și a susținut biserica în pruncia ei, atunci cînd iudeii se așteptau ca la moartea lui Isus, ea să fie desjînțată. În timp de primejdie, omul acesta pe vremuri atît de fricos și îndoielnic, a fost tare ca stînca înviorînd credința ucenicilor, și ajutîndu-i cu mijloace pentru a duce Evaghelia mai departe. A fost batjocorit și persecutat de aceia care îl onorase pe vremuri; a ajuns sărac în ce privește bunurile pămîntești, dar n-a scăzut în ce privește credința, aceea care și avea începutul în noaptea cînd a stat de vorbă cu Isus.

Nicodem a povestit lui Ioan lucrurile acestea și prin acesta din urmă s-a scris pentru învățătura a milioane de oameni. Adevărurile spuse atunci au și astăzi valoare, ca și în noaptea aceea solemnă pe dealul umbrit, cînd unul din marii iudeilor a venit să învețe calea vieții de la învățătorul umil din Galilea.

C. A.

LUCRĂRILE AGRICOLE ÎN LUNA IULIE

Cultura mare. Se termină recoltarea grîului și se recoltează din plin ovăzul. În întreaga lună se face treieratul cerealelor păioase. Se recoltează inul, cînepa de vară, fasolea, macul, muștarul. Se continuă prășitul sfeclii, cartofului, porumbului și bumbacului. Se continuă cu ciupitul bumbacului și se face cîrnitul plantelor.

În lucerniere și trifoiști se lasă loturile pentru sămînță. Continuă „semănatul în miriște” al porumbului și sorgului furajer. Pe terenurile dezmiriștite care n-au fost însămînțate cu alte plante se face arătura adîncă, atunci cînd terenul înverzește și are suficientă umezeală. Arătura este imediat grăpată. Odată cu arătura se îngroapă sub brazdă gunoii de grajd.

Lucernierele, fînețele naturale și trifoiștile de fin se cosesc, finul se usucă și se stogiuiește, apoi terenul se grăpează. Incep pregătirile pentru campania agricolă de toamnă: tratarea semințelor, repararea uneltelor și a mașinilor.

Grădina de legume. Se plantează în cîmp răsaturile de varză și conopidă de toamnă, deasemenea se seamănă fasolea, castraveții, mazărea etc., pentru conserve. Se continuă recoltarea cartofilor timpurii și plantarea de vară a cartofilor. Se începe recoltarea pătlăgelelor roșii, a ardeilor, a vinetelor și a arpagicului.

Pomicultura. În regiunile secetoase, pomii tineri, mai ales cei de curînd plantați, se udă cu 4—10 găleți cu apă. Dacă e posibil, se udă sau se irigă toate livezile.

Se continuă cu stropirile executate în luna iunie și se verifică inelele cleioase la 7—8 zile. Fructele căzute se string. Se pun propteile în continuare la pomii cu rod îmbelșugat. Incepe recoltarea prunelor, merelor, pereilor, a grișelor și coacăzelor și se continuă cu recoltatul cireșelor, vișinelor, căiselor, piersicilor, zmeurii. Incep lucrările de înființare a noi livezi: alegerea locului, măsurarea lui, desfundatul, pichetatul și facerea gropilor. Se stabilesc golurile în livezile tinere, unde se sapă gropile.

Îngrijirea animalelor și a păsărilor. Vitele se țin pe pășune mai mult noaptea, iar la amiază se aduc sub umbrare. Iarba pășunii este mai slabă, și de aceea hrana vitelor trebuie completată cu nutreț verde cosit. Din alimentația păsărilor să nu lipsească hrana verde tocată, frunzele de sfeclă, varză și dovleac. Păsările sînt scoase pe miriști pentru a aduna boabele căzute din spice la treier.

Apicultura. Incepe transportul stupilor pe locurile cu floarea soarelui. Se micșorează urdinișul stupilor slabi și se întărește cu rame cu puiet căpăcit de la stupii puternici. Se recoltează prisosul de miere pentru valorificare. Se continuă schimbarea mătcilor.

Acum se împlineste cuvîntul care zice: „Să nu obosim în facerea binelui căci la vremea potrivită vom secera dacă nu vom cădea de oboseală” (Gal. 6, 9). Și iarăși: „Cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera”. (2 Cor. 9, 6).

Insărcinarea lui Hristos în legătură cu Lucrarea Sa de Mijlocire

Prel. ȘT. NAILESCU

Euvîntul „Insărcinare” descrie în mod foarte potrivit lucrarea pe care Hristos avea s-o împlinească în slujba Sa preoțească. Goodspeed, redă cuvintele „Apostol și Mare Preot” prin „Insărcinat și Mare Preot”. În împlinirea marelui Sale insărcinări Hristos a realizat următoarele: A îngrijit de jertfa pentru păcat de care era nevoie, a descoperit voia Tatălui Său, S-a ocupat cu iertarea păcatelor, a statornicit rolul Său mesianic și a dat o călăuzire profetică urmașilor Săi pentru viitor. Aceste realizări vor fi acum notate în ordinea stabilită mai sus.

1. INGRIJIND DE JERTFA

Căci orice Mare Preot este orînduit de Dumnezeu să aducă daruri și jertfe. De aceea era de trebuință ca și celălalt Mare Preot să aibă ceva de adus. Ebrei 8, 3 Dacă Hristos trebuia să devină Mare Preot. El trebuia să-și aibă o jertfă de adus. De această jertfă s-a îngrijit Hristos.

„Așa cum marele preot punea de o parte strălucitele sale veșminte preoțești și slujea în haina de pinză albă a preoșilor simpli, tot astfel Hristos a luat forma unui slujitor și a adus jertfă. El însuși fiind preot și tot El însuși fiind și jertfă”.

A fost posibil să se îngrijească de jertfă numai plătind un preț nespus de mare. Acesta cuprinde mai mult decît moartea pe cruce. În calitate de reprezentant al Tatălui, El trebuia să împlinească toată dreptatea. Fiecare zi de umilință petrecută de El în trup de carne păcătoasă, a fost o zi de suferință. În zilele vieții Sale trupești „a adus El rugăciuni și cereri, cu strigăte mari și cu lacrimi”. Ebrei 5, 7. El a învâțat „ascultare, prin lucrurile pe care le-a suferit”. v. 8. Dărîindu-Și viața Sa într-o slujbă a iubirii, ca Răscumpărător al omului, El a avut de adus daruri și jertfe în fiecare zi. Ispita de a renunța la corpul acesta și a Se reîntoarce la Tatăl Său nu l-a părăsit niciodată. Suferința din cauza vinei a crescut în intensitate pe măsură ce se apropia de cruce, pînă cînd, în Ghetsemani, l-ar fi zdrobit viața dacă n-ar fi intervenit un înger care să-L întărească. El Si-a vărsat sîngele pentru păcatele întregii lumi încă în momentele cînd agoniza (în Ghetsemani) înainte de a fi pironit pe cruce. (Luca

22, 44). Mintuitorul nostru cu adevărat S-a jertfit pe Sine In-suși. Moartea violentă pe care a suferit-o prin mîna vrăjmașului, a însemnat plinătatea măsurii jertfei Sale. Moartea Sa a scos în evidență suferința și a făcut din ea biruința Lui supremă asupra păcatului.

2. DECOPERIND VOIA LUI DUMNEZEU

Voia lui Dumnezeu este descoperită în Legea Sa cea sfîntă... Isus a venit să descopere voia lui Dumnezeu, învățînd adevăratul înțeles al Legii. Aceasta era neapărat necesar, deoarece Hristos avea de a face în primul rînd cu păcatul, iar păcatul este călcarea Legii. De-a lungul veacurilor, Ebreii, prin tradițiile lor, au sucit adevărata înțelegere a voii lui Dumnezeu, așa cum era ea descoperită în Legea Sa.

Era profetizat despre Hristos: „El va preamări Legea și o va face vrednică de cinste”. Isaia 42, 21. Legea despre care Satan a pretins că nu este necesară pentru ființe sfînte și fără păcat, dar care ulterior a fost înșirîntă prin călcarea ei, Hristos a venit s-o învețe și s-o apere. În conformitate cu această misiune a Sa, Hristos a declarat: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau prorocii; am venit nu să stric ci să împlinesc”. (Mat. 5, 11).

El a venit să împlinească Legea în două feluri: să asculte de ea în mod deplin — ca exemplu pentru noi și apoi să explice și să facă cunoscut sensul ei. Așa cum ziua este o împlinire a zorilor, floarea o împlinire a bobocului și tabloul terminat o împlinire a schiței, tot astfel Hristos a venit ca să preamărească și să înalțe adevăratul caracter al lui Dumnezeu așa cum este el reflectat în Legea Sa. În toate interpretările pe care Hristos le-a dat Legii și aplicării principiilor ei, El a căutat să descopere sensurile spirituale ale poruncilor. El nu se mulțumea doar cu intenții bune. Legea descoperea desăvîrșirea cerută de la om, și de aceea El căuta să scoată la iveală roadele caracterului în viețile ascultătorilor Săi.

În Hristos, Legea era modelul desăvîrșit de neprihănire. Se cerea o ascultare deplină față de fiecare poruncă, chiar și față de cea mai neînsemnată. O pedeapsă dreaptă avea să urmeze orice neascultare. Cei care doreau să între în

împărăția cerurilor, trebuiau să prezinte o neprihănire depășind neprihănirea cărturarilor și a fariseilor. Această neprihănire trebuia să vină de la El. (Mat. 5, 18—20). El a acceptat această măsură pentru Sine însuși și a trăit în conformitate cu prevederile ei. El a învățat „ascultare prin lucrurile pe care le-a suferit; și fiind făcut desăvârșit, a devenit făuritorul unei min-tuiri veșnice, pentru toți cei ce-L ascultă”. Ebrei 5, 8—9.

Prin învățătură și pildă a întimpinat El fiecare cerință a Legii lui Dumnezeu. A făcut astfel pentru ca să nimicească lucrările diavolului (1 Ion 3, 4—8) și să-l libereze pe om de sub osînda Legii, pentru ca „dreptatea Legii să fie împlinită în noi”. Rom. 8, 4. Atît de deplin a împlinit El lucrarea Sa, încît la sfîrșitul vieții Sale în trup, Satan nu putea să aducă nici o învinuire îndreptățită împotriva Sa. Ioan 14, 30; 19, 6).

3. OCUPINDU-SE CU IERTAREA PACATELOR

Faptul că Hristos a luat în mîinile Sale problema păcatului, a însemnat începutul unei zile noi. El S-a ocupat de păcat în calitate de purtător al păcatului, ca Cel care avea putere să ierte păcatul. Securea „a fost înșiptă la rădăcina pomilor”, (Mat. 3, 10) așa cum fusese anunțat mai dinainte de către Ioan Botezătorul. Lopata Sa era în mîinile Sale „pentru a curăți cu desăvîrșire aria, a-și strînge grîul în grînar”, și „pentru a arde pleava într-un foc de nestîns”. (vers. 12). Cuvintele lui Hristos sprijinite de viața Sa desăvîrșită, au nimicîl în așa măsură căile prin care oamenii căutau min-tuirea, încît aspectul întregii lumi a fost schimbat. Isus a venit predicînd Evanghelia Împărăției, cu cuvintele: „S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape; pocățiți-vă și credeți în Evanghelia”. „Marcu 1, 14, 15.

Ceea ce avea să spună Isus despre iertarea păcatelor era ceva cu totul nou. El pune în față adevăratele principii ale Împărăției Cerurilor: pocăința și credința în Evanghelia. Ce contrast față de sistemul religios care caracteriza învățăturile din timpul acela și care se baza pe legalism și pe îndreptățire de sine. Aici, El pășea pe terenul cel mai sînt.

Acest fapt a fost evidențiat în cel mai înalt grad cu ocazia vindecării paralticului. (Marcu 2, 1—12). Cînd Isus a văzut credința celor patru oameni care-l aduseseră pe bolnav, „Isus a zis slăbănogului: «Fiule, păcatele îți sînt iertate»”. (vers. 5). Fariseii au considerat aceste cuvinte ca fiind o hulă. Să pretindă că are putere să ierte păcatele, asta era prea de tot. Ar mai fi mers dacă o spuneau alții — leviți, rabini sau alții — care puteau să vindece bolnavii și să izgonească draci. Totuși iertarea păcatelor este un drept care aparține doar lui

Dumnezeu, afară de cazul cînd iertarea este acordată prin preoți, în urma aducerii unei anumite jertfe pentru păcat, așa cum era rînduit. (Lev. 4; Num. 15). Ca cineva care nu era de neam preoțesc să ierte păcate, aceasta era fărădelege vrednică de moarte. Totuși Isus pretinde că are puterea să ierte păcatul.

În cadrul misiunii Sale profetice, Isus a proclamat bunătatea lui Dumnezeu. El a chemat poporul la pocăință și l-a îndrumat spre iertarea lui Dumnezeu. Ziua lui Dumnezeu care trebuia să vină nu însemna pentru El ziua osîndirii celor păcătoși, ci dimpotrivă binecuvîntarea iertării. Duhul Domnului Dumnezeu, L-a uns pe El, „ca să vestească vești bune celor nenorociți... să dezlege pe cei cu inima zdronțită, să vestească robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea”. (Isaia 61, 1). Dumnezeu în Hristos a preluat sarcina să se ocupe cu păcatul și cu cei prinși în ghiarele lui. Păcatul și amarăciunea întregii lumi au fost puse asupra Lui. El a fost Cel care a purtat păcatul și tot El însuși a fost jertfa pentru păcat. Atunci de ce oare n-ar ierta El păcatele unui suflet care se pocăiește și crede în El? Doar tocmai în vederea acestui scop a venit El în lume.

4. STATORNICIND ROLUL SAU MESIANIC

Isus n-a anunțat în mod public calitatea Sa de Mesia, însă a pregătît cercul intim de ucenici ai Săi pentru ca ei să înțeleagă în mod just misiunea Sa mesianică. Era de cea mai mare importanță pentru Isus să statornicească în mod temeinic, în mîntea și în inima ucenicilor Săi, rolul Său mesianic. În mîntea lor nu trebuia să aibă loc nici un pic de îndoială cu privire la lucrarea Sa ca Mesia. Predicarea Evangheliei și siguranța viitoare a Bisericii erau întemeiate pe stîncă mesianității Sale. Pe această stîncă urma să fie clădită Biserica, iar puterile morții nu o vor putea birui. La început ucenicii n-au înțeles marea însemnătate a acestei descoperiri. Mai tîrziu aveau să înțeleagă. „Vă spun lucrul acesta de pe acum, înainte ca să se întîmple, pentru ca atunci cînd se va întîmpla, să credeți că Eu sînt”. (Ioan 13, 19). Așa cum se întîmplă adesea în cazul descoperirilor divine, mesianitatea n-a putut fi înțeleasă decît după ce s-au întîmplat marile evenimente legate de ea. Acesta este adevărul, încă astăzi, atunci cînd este vorba despre înțelegerea evenimentelor viitoare. Adesea Biserica a trebuit să aștepte pînă cînd evenimentele au avut loc, pentru ca numai după aceea să le recunoască și să le înțeleagă pe deplin. Mesia era așteptat de popor. În realitate El venise de-acum și Isus însuși confirmase venirea Sa ca Mesia. (Ioan 4, 25, 26). Dar El era plin de grijă ca să nu anunțe în mod public rolul Său mesianic cît timp ucenicii Săi nu erau încă pregătiți pentru aceasta.

El S-a ocupat în mod deosebit ca să pregătească cercul cel intim în vederea misiunii Sale mesianice, pe care era pe cale să o asume în mod deplin. La Cezareea lui Filip, Isus i-a întrebat pe ucenicii Săi: „Cine spunei voi că sint Eu?” Petru Ii răspunse: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel Viu”. (Mat. 16, 15, 16). La această afirmație, Isus i-a răspuns: „Pe această stîncă voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor putea birui”. v. 18. „Apoi a însărcinat pe ucenicii Săi să nu spună nimănui că El era Isus Hristosul”. (v. 20).

„După mărturisirea lui Petru, Isus i-a însărcinat pe ucenici să nu spună nimănui că El este Hristosul. Această însărcinare le-a fost dată din cauza împotrivirii categorice a cărturarilor și a fariseilor. Mai mult decît atît, poporul, ba chiar și ucenicii Săi, aveau o concepție atît de falsă despre Mesia, încît anunțarea publică a acestuia, nu le-ar fi dat o idee justă despre caracterul și lucrarea Sa. Dar, zi de zi, El li se descoperea lor ca Mintuitor. Astfel a dorit El să le dea lor o concepție justă despre Sine ca Mesia”.

Pe muntele schimbării la față, cercului intim de ucenici i-a fost dată o altă adevărire a Lui ca Hristos. (Mat. 17, 1—9). De data aceasta El i-a însărcinat să nu spună nimănui despre această experiență, „pînă cînd Fiul Omului va învia dintre cei morți”. Aici Isus a fost văzut în tovarășia lui Moise și a lui Ilie, cei doi mari slujitori ai religiei cele adevărate. Ucenicii au dobîndit astfel o nouă concepție despre misiunea și înălțimea lui Isus.

„Lor (ucenicilor), le-a fost dată o privire mai clară înlăuntrul lucrării Răscumpărătorului. Ei au văzut cu ochii lor și au auzit cu urechile lor, lucruri care erau dincolo de înțelegerea omenească. Ei au fost „martori oculari ai slăvei Sale”, și ei au înțeles că Isus era cu adevărat Mesia, despre care au mărturisit patriarhii și profeții, și că El a fost recunoscut ca atare de universul ceresc”.

IOSIF LA CURTEA LUI FARAON

● Reglementarea atribuțiilor lui Iosif — Raportul Sfințelor Scripturi ne spune cele ce urmează cu privire la Iosif. „Și Faraon a zis lui Iosif: „Fiindcă Dumnezeu ți-a făcut cunoscut toate aceste lucruri, nu este nimeni care să fie atît de priceput și atît de înțelept ca tine. Te pun mai mare peste casa mea, și tot poporul meu va asculta de poruncile tale. Numai scaunul meu de domnie mă va mai ridica mai pe sus de tine”. Faraon a zis lui Iosif: „Uite, îți dau stăpînire peste toată țara Egiptului”. Și a mai zis lui Iosif: „Eu sint Faraon! Dară fără tine nimeni nu va ridica mîna nici piciorul în toată țara Egiptului”. Gen. 41,39—41,44.

Iată ce ne raportează „istoria Statului și Dreptului antic”, referitor la atribuțiile unui astfel de Conducător numit în egipteană veche — Dyati — cum a fost Iosif la Curtea lui Faraon.

— „Lui i se raportează despre cetățile din Sud și despre cele din Nord. Despre tot ceea ce iese sau intră în casa regelui, întrucît absolut totul intră și iese prin curierul său. Lui i se raportează despre toată activitatea

ÎN REZUMAT

○ cupîndu-se cu tragedia păcatului, Hristos S-a așezat de bună voie la spărtura zidului, ca „Mijlocitorul” care să aducă iarăși laolaltă pe Dumnezeu și pe om. El a devenit înlocuitorul omului și locul său cel sigur. Ca atare a fost necesar ca El să vină într-un chip asemănător cu trupul păcatului și să devină „o jertfă de bună voie pentru păcat” (Isaia 53, 10) pentru ca dreptatea să fie astfel pe deplin satisfăcută. Aceasta a făcut ca lucrarea lui Hristos de pe pămînt și lucrarea Lui din cer să fie amîndouă părți ale aceleiași lucrări mărețe de răscumpărare. Crucea nu poate fi despărțită de viața și de învîțătura care au precedat-o și pe care le-a culminat. De asemenea crucea nu poate fi separată de lucrarea Sa ulterioară cînd stă la dreapta lui Dumnezeu, în Sanctuarul din Cer.

Hristos a venit în trup pentru ca să poată sluji în două sensuri. Intîi ca apostol, sau trimis cu o misiune, apoi ca mare preot. Prima Sa misiune a cuprins lucrarea Sa pămîntească. A doua a început după învierea Sa. Ambele n-au fost nici înțelese nici prețuite pe deplin, pînă cînd profețiile privitoare la ele s-au împlinit. Hristos a pregătît cercul intim al ucenicilor Săi atît cît a fost posibil, ca ei să aibă o dreaptă înțelegere a misiunii Sale, dar chiar și această pregătire a fost de puțin folos, pînă cînd Isus S-a înălțat la cer, iar Duhul Sfînt a început să învețe pe ucenicii Lui Hristos, sensul cuvintelor Sale. Biserica trebuia să continue a descoperi mereu noi înțelesuri ale cuvintelor profetice în decursul veacurilor care au urmat după înviere. Într-adevăr unele dintre marile profeții nu aveau să fie înțelese decît după trecerea a optsprezece secole, respectiv pînă la sfîrșitul celei mai lungi perioade profetice redată în Scriptură. Aici profeția lui Daniel devine o călăuză sigură pentru experiența viitoare a Bisericii.

tuturor comandanților. El este acela care se duce după sfat la rege. El convoacă slujbașii locali pentru ordine. Lui i se prezintă orice testament, și el este cel ce pune sigiliul pe ele. Orice cerere adresată regelui se prezintă lui. El trimite curieri cu ordine și el are grija de paza regelui în timpul cînt acesta este în călătorie. Pîtarul regelui și sfatul militar se prezintă la el pentru a primi instrucțiuni. Toți funcționarii, de la cei mai mari, pînă la cei mai mici, se prezintă la el pentru sfat. El trimite la tăiat lemne, conform dispozițiilor casei regale. El trimite slujbași pentru a avea grija aprovizionării cu apă. Lui i se raportează despre orice cetate și închisoare. El trebuie să aibă cunoștință despre marsul fiecărei provincii (sau cum se numeau provinciile atunci „fiecare nome”). El este cel ce trimite în delegație dregătorii militari și civili. Documentele de stat se păstrează în cancelaria lui. El ascultă procesele. De la el pleacă toate dispozițiile pentru cetăți și închisori. El primește rapoartele cu privire la situația tuturor canalelor; iar în prima zi a săptămînii, trebuie să i se raporteze adîncimea Nilului.

Sînt nenumărate apusuri de soare, de cînd Cel Atotputernic așezînd pe albastrul de azur al cerului uriașul disc solar, l-a hărăzit „să lumineze pămîntul, să stăpînească ziua și noapte și să despărță lumina de întuneric”. Gen. 1, 17, 18.

Apusul de soare este oriunde frumos. Dar, totuși sînt unele locuri de pe pămînt, deosebit de atractive. Este o frumusețe încîtătoare și aproape de nedescris, să privești un apus de soare de pe crestele maiestuoase ale Ceahlăului. Aici, natura pare că revarsă cu dărnicie armonia culorilor sale, pe draperia orizontului său.

Se spune de către cei ce au avut ocazia a vedea un apus de soare în Apeninii Italieni, că un asemenea tablou, nu se poate uita niciodată. Se pare că în momentul apusului, Dumnezeu strînge la un loc toată splendoarea pămîntului, mării și aerului, și țesîndu-le într-o mantie plină de frumusețe, o aruncă peste umerii unei zile ce este pe cale de a dispărea.

Dar cea mai de nedescris și mai minunată privește, nu este cea produsă de combinația soarelui cu cerul, apa și norii. Ea se produce în inima omului, atunci cînd Marele Artist ceresc atinge inima cuiva și-i sădește în suflet spiritul mărturisirii și al umilinței. Sf. Apostol Pavel ne spune: „La minie, nu păcătuieți. Să n-apună soarele peste minia voastră”. Ef. 4,26. Cu alte cuvinte, aranjați, lichidați cu orice păcat, cu orice neînțelegere, mai înainte ca soarele să apună. Fă lumină în suflet, mai înainte ca întunericul să-și întindă lințoliul său peste pămînt. Dacă ești supărat, privește la soarele care este pe cale să apună. Mai înainte

ca el să dispară la orizont, descătusează-te de necazul tău. Lasă-l să se mistuie odată cu lumina soarelui, aruncă-l în vîlvățile apusului, iar carele strălucitoare ale apusului să treacă în triumf peste el. Pune o graniță supărării tale. Scutură-ți fruntea, descarcă-ți inima și întîmpină apusul ca un om al lui Dumnezeu.

Psalmistul spune că: „Minia lui Dumnezeu fine numai o clipă”. Ps. 30,5. Dacă un moment este destul pentru minia lui Dumnezeu, atunci o zi, este mai mult decît suficient pentru noi. Oricine bea din greșeală o otravă, el dorește imediat un antidot, spre a se salva. Dacă este o casă în flăcări, atunci fără întîrziere se face apel la serviciul pompierilor. În cazul unei boli, se cheamă medicul. De ce oare sînt oamenii așa de grabnici a cere ajutor în caz de nevoie, și așa de zăbavnici în a cere și căuta vindecare de păcat?

Sînt o mulțime de motive, pentru care noi n-ar trebui să lăsăm ca soarele să apună peste minia noastră. Primul și cel mai principal, este faptul că a te minia însemnează a păcătui. Noi trebuie să iertăm altora și să uităm apoi, pentru că s-ar putea să nu mai apucăm o altă zi pentru a face acest lucru. Minia de asemenea zdruncină nervii, otrăvește sîngele și turbură digestia. Mai mult, un somn binefăcător va avea acela care este în pace cu Dumnezeu și cu aproapele său. Mărturisirea, împăcarea, este mai eficientă decît orice preparat și narcotic de pe pămînt. Cine nu iartă, își produce singur necaz și neplăceri. Oamenii de știință ne spun că atunci cînd un om miniat și supărat suflă într-un tub de sticlă, pe pereții lui se sedimentează o substanță otrăvitoare. Cel minios și necăjit este nefericit și face și pe cei din jur nefericiți.

Îmi amintesc de două persoane ce au avut o discuție aprinsă. Mai tîrziu, una din ele, aducîndu-și aminte de cuvintele Scripturii, merse la prietenul său chiar înainte de a apune soarele. Cînd bătă la ușă, prietenul lui care era foarte supărat, deschise ușa, și văzînd cine era, se retrase plin de mirare înapoi, voind a închide ușa. Dar în același timp celălalt i s-a adresă cu un glas puternic și aproape disperat:

— „Soarele este gata să apună”!

Această exclamare, ce era în același timp și un apel și o avertizare, înmuie inima prietenului său, care, aproape plîngînd, dar și plin de bucurie spuse: „Vino înăuntru frate, vino!” Neînțelegerea a fost îndepărtată și împăcarea realizată.

Ce fericită rezolvare a problemei! Ce frumos apus!

SĂNĂTATEA

și legătura noastră cu

DUMNEZEU

Prel. ȘT. N.

Am ajuns la ultima parte a studiilor noastre, partea cea mai însemnată din programul sănătății, mai însemnată decât aerul proaspăt, apa sau mișcarea.

Imi aduc aminte că odată pe când vorbeam despre valoarea aerului curat și proaspăt a venit la mine o soră și m-a dojenit cu cuvintele:

„Nimic nu tinde să promoveze sănătatea corpului și a sufletului ca spiritul de recunoștință și laudă. E o datorie hotărâtă să ne opunem gândurilor și simțămintelor de melancolie și nemulțumire, — o datorie ca și rugăciunea“.

Aceasta este cea mai importantă parte a programului de reformă a sănătății. Cum să prezentăm deci problema unei bune viețuiri? Fie ca să facem aceasta într-un spirit de bucurie, de sănătate viguroasă și de încredere liniștită în Dumnezeu, și nu ca o formă de penitență, crezând că Domnul ne-o pune în socoteală ca neprihănire a noastră. Împărăția lui Dumnezeu nu este mîncare și băutură, deși după cum am arătat că e cu puțință pentru cel rău să-și folosească cunoștințele sale de chimie ca să ne ajute la grăbirea sfîrșitului vieții noastre. Ci noi facem aceasta și urmăm legile sănătății pentru că iubim pe Tatăl nostru ceresc, Care ne-a arătat o cale nespus mai bună.

Noi trebuie să scăpăm de ideea că o trăire sănătoasă este o formă de penitență. În Spiritul Profetic noi avem combinată Legea cu iubirea. Spiritul Profeției trebuie să fie folosit ca o soluție a iubirii. Se găsesc și mustrări, dar ele sînt solii ale iubirii, și sînt rostite totdeauna în iubire. Mărturia lui Isus a fost totdeauna o mărturisire a iubirii, pentru că iubirea va face ceea ce pentru datorie e o sarcină; și iubirea va alerga acolo unde datorie de abia se va mișca.

Eu cred că singura cale de a rezolva marea problemă a viețuirii sănătoase, nu constă în a ataca ceea ce este rău, ci în a arăta Bisericii noastre o cale mai bună.

„Este de puțin folos încercarea de a reforma pe alții prin a ataca ceea ce noi socotim ca un lucru rău. Asemenea eforturi se termină adesea cu mai multă pagubă, decât cu vreun bine“. Mîntuitorul ne-a arătat cum trebuie să lucrăm:

„În convorbirea Sa cu femeia samariteancă, în loc de a disprețui fîntîna lui Iacob, Hristos a prezentat ceva mai bun... Aceasta este o ilustrare a felului în care trebuie să lucrăm și noi. Dintre toți oamenii de pe fața pămîntului, reformatorii trebuie să fie cei mai neegoști, cei mai amabili și cei mai curtenitori“.

Ca să putem scăpa pe oameni de obiceiurile lor rele, se cere tact, curtoazie și un creștinism fericit și atent. Și acesta este chiar locul de

unde trebuie să începem, „pentru că dacă vrem să ridicăm standardul moral în Biserica noastră, trebuie să începem prin corectarea obiceiurilor rele. Virtutea sau puterea caracterului depinde de dreapta acțiune a puterilor minții asupra corpului“.

Un om care este plin de tutun, alcool, pilule somnifere, ceai, cafea, și care ia aspirine pentru fiecare durere de cap, adesea nu este în stare să prindă ușor punctele doctrinale. Cele 2300 de zile, serviciul în sanctuar, starea morților, Sabatul, sînt subiecte pe care el trebuie să le repet mereu și mereu, pentru ca să le poată înțelege. Și vă rog, rețineți cuvîntul acesta: el trebuie să le înțeleagă, pentru că soarta lui veșnică depinde de faptul acesta: să cunoască unde se găsește și să știe unde merge. De ce să nu începem cu obiceiurile care schilodesc facultățile sale mintale? De ce să nu începem îndreptarea noastră chiar de acolo de unde a început Isus — cercetarea obiceiurilor noastre fcepe?

Să încercăm să încurajăm metodele prin care Isus a cîștigat pe oameni. Arătați-le cît de bine s-ar simți ei dacă s-ar dispensa de ceașca de cafea, cît de mult mai bine s-ar simți nervii lor. Gîndirea lor ar fi mai clară dacă ar învăța cum să respire aer proaspăt și să aibă ore regulate de masă, odihnă și exercițiu în fiecare zi. Nu am spus cît aș fi dorit să spun despre odihnă și exercițiu, dar îngăduiți-mi să spun numai ce a spus Mîntuitorul: „Veniți singuri la o parte și odihniți-vă“. Noi de fapt, folosim creierul nostru prea mult și mușchii noștri prea puțin.

Spiritul Profeției zice:

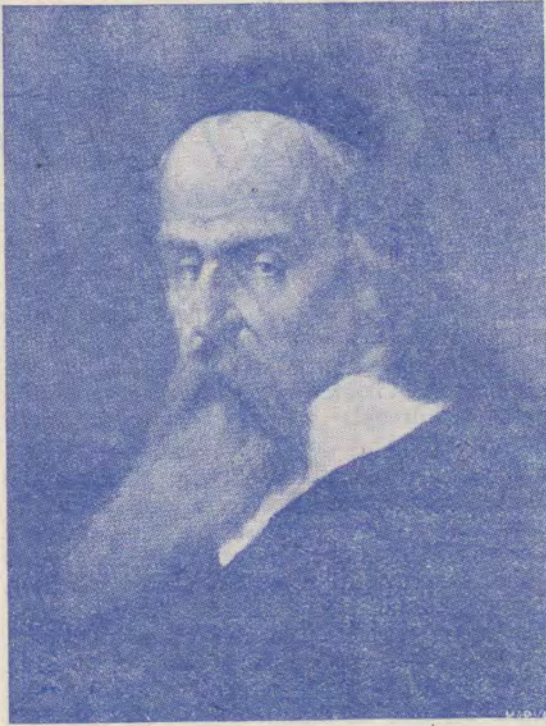
„Fraților, cînd vă luați timp să lucrați în grădinile voastre, cîștigînd astfel exercițiul necesar ca să păstrați organismul vostru într-o bună funcționare, faceți așa de bine lucrarea lui Dumnezeu ca și atunci cînd țineți adunări“.

Cît de mult ține Domnul la corpurile noastre! El dorește să le păstreze în cea mai bună stare.

„Noi am ajuns într-o vreme cînd fiecare membru al Bisericii trebuie să se apuce de lucrarea medicală misionară“. Și aceasta se poate începe chiar din căminurile membrilor Bisericii.

Poporul nostru se așteapă la o călăuzire în ceea ce privește o mai bună înțelegere și o

JAN

Pe linia aniversărilor celor mai de seamă personalități ale culturii universale, Consiliul Mondial al Păcii a luat inițiativa ca în anul acesta să fie aniversat, între alții, și Ioan Amos Comenius.

Figura acestei personalități, care ne-a dat cea mai însemnată lucrare de pedagogie din secolul al XVII-lea, o vom evoca în cele ce urmează :

În Boemia, Moravia și Polonia, exista în secolul XVI-lea o grupare religioasă numită: „Frații boemi și moravi” sau „Comunitatea de frați”. Această grupare religioasă a luat naștere prin contopirea husiților și a valdenzilor. Istoriograful bisericesc Eusebiu Popovici arată că creștinii care aparțineau comunității de „Frați boemi și moravi”, „se sileau a imita viața creștinilor din epoca apostolică”. Una din comunitățile înfloritoare ale acestei denominațiuni religioase era aceea din localitatea Niwnitz din Moravia. Printre membrii acestei comunități se număra și morarul Martin Komensky, care era originar din satul Coma. Ioan Amos Comenius s-a născut ca fiu al acestui morar la data de 28 martie 1592, în localitatea Niwnitz. Numele de Comenius și l-a luat de la satul Coma, de unde erau originari părinții lui.

Încă de timpuriu, Ioan Amos Comenius a rămas orfan de ambii părinți. Din această cauză pregătirea sa școlară a fost mult întârziată. Abia la vârsta de 16 ani putu începe cursurile unei școli latine. Terminând această școală a studiat în continuare teologia și filozofia la universitatea protestantă din Herborn (ducatul de Nassau) și apoi la universitatea din Heidelberg. Odată terminate studiile universitare, a făcut o călătorie științifică prin Olanda. Întors în patrie a fost numit director al școlii din Prerau pe care o susținea comunitatea de „Frați boemi și moravi”. În vremea când a funcționat aici ca director, el a scris prima sa carte pedagogică: o gramatică latină, menită a înlesni învățarea cu ușurință a limbii latine.

În anul 1618, Amos Comenius a fost ales predicator în Fulnek (Moravia), încredinșându-i-se atât conducerea bisericii, cât și a școlii din această localitate. Nu după

multă vreme s-au abătut situații grele asupra lui Comenius și asupra coreligionarilor săi din Fulnek. În anul 1621, localitatea Fulnek a fost ocupată de armata spaniolă, care a distrus aproape în întregime orașul prin ardere. Comenius și-a pierdut averea sa, biblioteca sa și mai multe manuscrise de valoare. Curînd a suferit o lovitură grozavă: soția sa și cei doi copii au fost răpuși de ciumă.

Nenorocirile nu s-au oprit aici. După numai trei ani (în 1624) s-a stîrnit o puternică persecuție religioasă în Austria. Un edict imperial a impus tuturor predicatorilor „sectanți” să părăsească teritoriul austriac, în care se includea atît Boemia cît și Moravia. Ioan Amos Comenius găsi azil în Boemia la nobilul Sadowsky, el însuși „sectant”. Aici a trăit ascuns, ocupîndu-se de educațiunea copiilor protectorului său. Din acest timp dureros datează multe scrieri religioase ale lui Comenius cu conținut mîngietor pentru coreligionarii săi. Din toate aceste scrieri se desprinde că „numai Dumnezeu este siguranța și pacea eternă”.

În anul 1627 persecuția religioasă dezlănțuită de curtea imperială de la Viena a crescut în intensitate. Un edict a venit să constrîngă pe toți „sectanții” nobili sau oameni din popor — să treacă la catolicism dacă vor să mai rămîină în țară. Petre Girboviceanu, unul din istoriografului lui Comenius, arată că „toți au preferat să părăsească locul natal și strămoșesc și să rătăcească prin alte țări, decît să abdice de la principiile de credință”. În iarna geroasă a anului 1628 au emigrat numai din Boemia 30.000 de familii, dintre care 500 de familii nobile. Comenius, însoțit de protectorul său: nobilul Sadowsky și de alte persoane, s-au refugiat în Polonia. Cînd au ajuns la granița Poloniei, toți au ingenuchiat, iar Comenius, după cum mărturisește același istoriograf, „a rugat pe Dumnezeu să nu extermine de odată cu plecarea sa, învîțătura sa, ci să cultive și să facă să producă rod sămînța semănată”. Ajuns în Polonia, Comenius s-a stabilit în orașelul Lissa, care a devenit centrul de refugiu al emigranților „secanți”, fiindcă în jurul lui existau peste 100 de comunități ale „Fraților boemi și moravi”.

La Lissa, el s-a dedicat educațiunii și instruciunii tineretului. A ocupat funcțiunea de profesor și director al gimnaziului local. Concomitent s-a îndeletnicit și cu alcătuirea de scrieri didactice. În 1631, el a publicat aici scrierea „Janua linguarum” (în romînește: „Ușa limbilor”). Tot din vremea acea datează principala sa operă pedagogică: „Didactica Magna”, pe care a terminat-o în 1632.

„Didactica Magna” a făcut ca jama lui Comenius să străbată departe peste hotare. Diverse țări europene l-au chemat să le reformeze învățămîntul în spiritul ideilor sale. Părăsind Lissa, el s-a dus mai întîi în Anglia. De aici a plecat în Suedia. În 1648, s-a întors la Lissa. Odată cu aceasta, el a fost numit episcopul (conducătorului spiritual) al „fraților boemi și moravi”, ultimul episcop al acestora, deoarece după moartea sa, cumunitatea „fraților boemi și moravi” s-a contopit cu gruparea religioasă a herrnhutiienilor.

În 1650, Comenius a plecat în Ungaria, la invitația principelui Sigismund Rákoczi, care dorea reformarea învățămîntului. Patru ani a stat Comenius la Sáros Pak. În acest timp s-a îndeletnicit și cu scrisul. Cea mai însemnată operă a sa din această epocă este „Orbis pictus” (în romînește: „Lumea în figuri”).

În urma morții lui Rákoczi (1654), Comenius a părăsit Ungaria și s-a întors la Lissa, unde a rămas pînă în 1656. În acest an polonezii au recucerit Lissa din

AMOS COMENIUS

de ION BĂTRINA-VOIVODENI

minile Suedezilor și au ars orașul din cauză că locuitorii lui, în majoritate celi și moravi, s-au supus suedezilor fără a opune rezistență. Cu această ocazie, Comenius și-a pierdut din nou averea, biblioteca și manuscrisele sale. Între manuscrisele pierdute se numără și scrierea „Comoara limbii cehe” la care lucrase 30 de ani.

De la Lissa, Comenius s-a refugiat mai întâi în Siberia, apoi la Hamburg și în cele din urmă la Amsterdam, în Olanda. În acest din urmă oraș, și-a petrecut în liniște ultimii ani ai vieții sale. Negustorii bogăți din Amsterdam l-au susținut cu toate cele necesare existenței, el ocupându-se în schimb cu educațiunea și instrucțiunea copiilor lor. A murit la 15 noiembrie 1670 în localitatea Naarden (în apropiere de Amsterdam) unde a și fost înmormântat.

Pedagog, teolog, filozof și umanist, Ioan Amos Comenius ni se înfățișează ca o figură proeminentă a culturii universale. Activitatea desfășurată de el de-a-lungul a cinci decenii a fost multilaterală și în același timp prodigioasă. Opera sa de scrieri nu se mărginește la lucrările amintite de noi în cele ce preced. În realitate ea constă din 250 de scrieri. Multe dintre aceste scrieri se disting nu numai prin conținutul lor valoros, ci și prin alese însușiri literare. Scrierea intitulată: „Labirintul lumii și Paradisul inimii, este considerată și astăzi de către literații celi ca una dintre cele mai izbitute scrieri în proză, atât în ce privește stilul, cât și în ce privește sentimentele.

Ioan Amos Comenius s-a impus atenției generale, în mod deosebit, prin scrierile sale cu caracter didactic. În lumea învățaților din vremea sa, el și-a făcut un renume încă odată cu apariția celei dintâi scrieri didactice: „Janua linguarum”, care nu este altceva decât o metodă nouă de a învăța limbile moarte (latina, greaca, etc.). Apreciat foarte mult, ea a fost tradusă imediat în 12 limbi europene și în alte câteva limbi asiatice. Se afirmă că pe vremea aceea scrierea aceasta era cea mai răspândită pe glob, după biblie.

Scrierile didactice ale renumitului pedagog au fost adunate într-o colecție și au fost tipărite în anul 1657 la Amsterdam sub titlul: „Opera didactica omnia” (în românește: „Opere didactice complete”). Colecția aceasta — alcătuită din inițiativa unor învățați din Germania și cu cheltuiala lui Ludovic de Geer, unul dintre protectorii lui Comenius din Amsterdam, — cuprindea absolut toate scrierile didactice ale lui Comenius: atât cele tipărite pînă aci, cât și cele inedite. Însă, colecția s-a tipărit într-un tiraj atât de redus încît, astăzi pînă și în bibliotecile din Olanda, volumele ce se mai găsesc sînt considerate publicații de valoare, exemplare rarissime. În anul acesta se împlinesc 300 de ani de la editarea colecției: „Opera didactica omnia”. Consiliul Mondial al Păcii a folosit acest prilej, luînd inițiativa sărbătoririi lui Ioan Amos Comenius. U.N.E.S.C.O. a destinat 4000 de dolari din fondurile sale pentru editarea unor selecțiuni din operele lui Comenius. La rîndul său, Guvernul cehoslovac a hotărît să editeze toate scrierile lui Comenius în 38 de volume. În editura Academiei cehoslovace va apare colecția „Opera didactica omnia”, în 2600 exemplare fotocopy ce se vor face după ediția de la Amsterdam din 1657.

Ioan Amos Comenius a fost nu numai un pedagog cu renume mondial, ci și un bărbat profund religios, un creștin care ținea la principiile credinței sale.

Prețuia foarte mult Biblia, care nu arare ori a constituit pentru el o sursă de inspirație cînd a fost vorba de elaborarea principiilor pedagogice. În această privință stă ca mărturie scrierea „Didactica Magna”, care este presărată cu sute de versete biblice. În același ordin, de idei este demn de remarcat că celebrul pedagog a nutrit în ultimii ani ai vieții sale dorința de a traduce Biblia în limba turcă și de a-i scrie o prefață adresată sultanului în care să recomande răspîndirea acestei cărți printre musulmani. Însă, nu și-a văzut visul cu ochii. Moartea l-a răpit înainte de a fi realizat traducerea.

O dovadă a religiozității sale constă nu numai în faptul că își începe „Didactica Magna” cu cuvintele: „Grație și pace de la Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos în Sfîntul Spirit”, ci și în numărul mare de cărți religioase pe care le-a scris. În afară de „Labirintul lumii”, pe care am amintit-o deja în cele precedente, el a scris multe alte cărți cu conținut religios. Se cuvine să amintim aci scrierea intitulată „Ingerul păcii” în care el militează pentru unirea tuturor confesiunilor, ba chiar a tuturor religiunilor pe baza Sfintei Scripturi și a rațiunii. Desigur, ideea preconizată de el a fost și este o utopie. Cu toate acestea, nu este cazul să fie lipsită de aprecierea cuvenită din partea noastră. Concepția lui, așa utopică cum se prezintă, a izvoit dintr-un gînd frumos și nobil ce se cuvine a fi prețuit. Însă, cea mai însemnată scriere religioasă a lui Comenius este „Unum necessarium” (în românește: „Un lucru trebuiește”). Această lucrare este cea din urmă scrierea a sa. Este un fel de confesiune. În ea se manifestă cu mai multă putere ca oricînd credința religioasă a bătrînului și piosului pedagog.

Ceea ce se cuvine a mai fi amintit pentru a reda pe de-a întregul portretul religios al pedagogului, este că el a dorit neîntrerupt îmbunătățirea stării omenirii și a militat necurmat pentru înăptuirea acestui ideal măreț. Desigur, trebuie să recunoaștem că acțiunea lui în această direcție n-a avut răsunele cuvenite. Într-o lume stăpînită de egoism și patimi, chemarea lui a fost glasul celui ce strigă în pustiu. Iubirea și bună-învoierea dintre oameni — două mijloace prin care el vedea posibilă îmbunătățirea stării omenirii — au fost desconsiderate de o lume în care stăpînea ura și vrajba.

Pentru a demonstra că Ioan Amos Comenius a fost intra-devăr un bărbat care știa să țină la principiile credinței sale, este destul să reamintim poziția pe care a luat-o atunci cînd, ca urmare a unor edicte imperiale, s-a dezlănțuit persecuția religioasă împotriva celor care aparțineau la comunitatea de „Frați boemi și moravi”. Ca și Moise, atunci, el a știut să facă o bună alegere. A vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu de cît să se bucare de plăcerile de o clipă ale păcatului”. (Evrei 11, 25).

Ceea ce îl preocupa pe Comenius chiar în cele mai critice momente ale vieții, era propășirea lucrării de evanghelizare. Această trăsătură de caracter iese în evidență cu multă pregnanță în acea împrejurare cînd, trecînd frontiera Poloniei, ca emigrant sărac, el nu s-a rugat pentru viața care nu-i era sigură, nici pentru pîinea care îi lipsea, ci s-a rugat ca să-mînța Evangheliei pe care o semănase să aducă rod în sufletele oamenilor.

Prin viața și prin opera sa, Ioan Amos Comenius, a lăsat poporului cel și lumii întregi o moștenire sublimă ce trebuie prețuită la justa ei valoare.

ISTORIA CANONULUI VECHIULUI TESTAMENT

(urmare)

Rezumat

Seronim (sec. al 5-lea), traducătorul Bibliei în limba latină, numită Vulgata, care a devenit Biblia romano-catolică oficială, a fost ultimul scriitor al bisericii sale care a argumentat puternic în favoarea acceptării numai a adevăraților scrieri ebraice, și lepădării apocrișelor. Totuși, cea mai mare parte a conducătorilor bisericii apusene au acceptat, pe vremea lui, cărțile apocrișe, și le-au acordat aceeași autoritate ca și Vechiului Testament. Lucrul acesta se poate vedea din scrierile diferiților autori ai Evului Mediu, din unele învățături ale Bisericii Romano-Catolice, care-și găsesc temeiul în Apocrișe și din deciziile luate de diferite sinoade regionale (Hippo la 393; Cartagena la 397). Biserica Apuseană în general a recunoscut cărțile apocrișe ca având valoarea cărților canonice ale Vechiului Testament; dar scriitorii bisericilor răsăritene le-au folosit mult mai puțin decât colegii lor Apuseni.

Primul sinod ecumenic care a luat o hotărâre în favoarea acceptării cărților apocrișe ale Vechiului Testament, a fost Sinodul din Trent. Obiectivul lui principal era de a face planuri de combaterea Reformei. Întrucât reformatorii se străduiau să îndepărteze orice practică și orice învățătură care n-avea temei biblic, iar Biserica Romano-Catolică nu putea găsi sprijin în Biblie pentru unele din doctrinele ei, decît dacă scrierile apocrișe erau considerate parte din Biblie, de aceea, ea a fost constrinsă să le recunoască drept canonice. Canonizarea aceasta (adică recunoașterea apocrișelor drept scrieri inspirate) s-a făcut la 8 Aprilie 1546, cînd, pentru prima dată, s-a publicat, de către un sinod ecumenic, o listă a cărților canonice ale Vechiului Testament. Lista aceasta cuprindea nu numai cele 39 cărți ale Vechiului Testament, ci și 7 cărți apocrișe, și adăugiri apocrișe la cărțile Daniel și Estera. De la data aceea cărțile apocrișe, nerecunoscute drept canonice nici de către iudei, au primit aceeași valoare de autoritate, pentru romano-catolici, ca și oricare carte a Bibliei.

Vederile protestante cu privire la canon

Reformatorii au primit cele 39 cărți ale Vechiului Testament drept canonice fără nici o excepție, și aproape fără nici o rezervă. Cărțile apocrișe au fost în general lăsate la o parte. Martin Luther le-a tradus în limba germană și le-a publicat cu observația pe pagina titlului că ele sînt „cărți care nu sînt egale cu Sfînta Scriptură, dar de folos și bune de citit”.

Biserica Anglicană a fost mai liberală față de folosirea Apocrișelor. Cartea de Rugăciune din 1662 prescria citirea anumitor părți din cărțile apocrișe la anumite sărbători, ca și la lectura zilnică timp de cîteva săptămîni, toamna. Totuși, cele Treizeci și nouă de Articole, fac o deosebire între apocrișe și canon.

Biserica Reformată s-a ocupat de problema apocrișelor în cursul Sinodului de la Dordrecht la 1618. Gomarus și alți teologi au cerut îndepărtarea apocrișelor din Bibliile tipărite. Cu toate că nu a fost satisfăcută cererea aceasta, totuși condamnarea cărților apocrișe a fost alt de viguroasă încît de la data aceea Biserica Reformată s-a opus hotărît la folosirea apocrișelor.

Cea mai puternică luptă împotriva cărților apocrișe a avut loc în Anglia în cursul primei jumătăți a secolului al 19-lea. O mare cantitate de literatură s-a produs de la 1811 la 1852, cercetînd meritele și erorile acestor cărți extracanonice ale Vechiului Testament. Rezultatul a fost o generală lepădare a apocrișelor de către conducătorii bisericesti și de către teologi, și o clară decizie din partea Societății Biblice Britanice de a exclude de aci înainte apocrișele din toate Bibliile publicate de această societate.

Scurta privire asupra istoriei canonului Vechiului Testament duce la concluzia că, colecționarea cărților pe care noi le numim Vechiul Testament a avut loc în secolul al 5-lea în Hr., din partea lui Ezra și a lui Neemia, cei doi mari conducători ai acelei perioade de refacere, cel mai probabil, spiritele conducătoare în această lucrare. Temeiul acestei concluzii este faptul că Vechiul Testament nu conține nici o altă carte de mai tîrziu. Tradiția iudaică din secolul întii confirmă această concluzie.

Traducerea Septuagintei, începînd din secolul al 3-lea în Hr., este o dovadă a existenței unui canon al Vechiului Testament pe vremea aceea. Alte mărturii sînt: citatele și referirile lui Isus fiul lui Sirah, la Vechiul Testament, pe la începutul secolului al doilea în Hr.; cîteva ani mai tîrziu edictul lui Antioh Epifanul, de distrugere a cărților sacre ale iudeilor, și declarațiile nepotului lui Isus fiul lui Sirah, pe la 130 în Hr. menționînd intrerea subîmpărțire a Bibliei ebraice și existența traduceri grecești pe vremea lui.

Domnul Isus Hristos și apostolii credeau precis în autoritatea și inspirația Bibliei ebraice, cum se vede din numeroase mărturii care susțin faptul acesta. Biblia lor avea aceleași trei subîmpărțiri și probabil aceeași ordine a cărților cum se găsește în Biblia ebraică de azi. Mai departe, sute de citate luate din cel puțin 30 de cărți ale Vechiului Testament arată marea stimă de care se bucurau aceste cărți înaintea Intemeietorului credinței creștine și a urmașilor Lui nemijlociți.

Discuția canonului Vechiului Testament în biserica creștină după epoca apostolică se concentrează în jurul problemei acceptării sau lepădării apocrișelor iudaice. Aceste cărți au fost lăsate la o parte de apostolii și de scriitorii creștini chiar pînă în secolul al doilea. Începînd de la data aceea ele au fost acceptate de Biserica romano-catolică. Reformatorii au luat o poziție fermă pentru lepădarea apocrișelor; dar după moartea lor, cărțile apocrișe aflară din nou primire în cîteva biserici protestante, deși în cele din urmă au fost îndepărtate de la cele mai multe din ele, în secolul al 19-lea.

Mai primejdioasă este vederea moderniştilor cu privire la Vechiul Testament. Ei nu cred nici în inspirația cărților Vechiului Testament, nici în originea lor divină. Acest proces secularizant (care atribuie cărților inspirate origine omenească), și pune Vechiul Testament pe aceeași treaptă cu altă literatură antică, este mai dăunător pentru biserica creștină decît neapăsarea anterioară față de apocrișe, întrucît distruge încrederea credinciosului în originea divină a acestor cărți ale Bibliei cu privire la care Domnul Hristos zicea: „Ele mărturisesc despre Mine”. (Ioan 5,39.)

Fiecare credincios creștin trebuie deci să fie convins de obîrșia divină a cărților canonice ale Vechiului Testament, prin mijlocirea cărora apostolii creștini dovedeau temeinicia credinței și doctrinelor lor. Faptul că aceste cărți au supraviețuit diferitelor catastrofe naționale ale poporului Iudeu din antichitate, și atacurilor violente ale forțelor întunecului dinlăuntru și din afara bisericii creștine, este o puternică dovadă că aceste cărți s-au bucurat de protecție divină.

RED.

CUVINTE DE AUR

- Pentru orice lucrare este nevoie de răbdare și de timp.
- A învinge fără primejdie, e un triumf fără glorie.
- Răzbuindu-te, te faci egal cu adversarul; tertind, te arăți superior lui.
- Spiritul care se înalță, face trupul să ingenuche.

Eu această ocazie ne vom ocupa de primul dintre cei trei compozitori clasici vienezi: Haydn, Mozart și Beethoven.

Născut la 31 martie 1732 la Rohrau în Austria, Joseph Haydn făcea parte dintr-o familie numeroasă. Părinților lui (cum de altfel e tradiție în Austria) le plăcea să cînte cîntecele simple ale poporului, tatăl lui știind chiar să le acompanieze la harfă, fără însă să cunoască notele.

Astfel tinărul Joseph a crescut într-un mediu favorabil pentru dezvoltarea auzului, memoriei muzicale și a vocii sale deosebit de frumoase.

La vârsta de aproximativ șase ani, a fost luat de o rudă a prinților, — un director de școală — în casa lui pentru a-i preda primele cunoștințe muzicale.

După doi ani el este primit ca cîntăreț la catedrala Sf. Ștefan din Viena unde funcționa atunci, ca și astăzi, un cor de băieți. Pe lângă aceasta el învăța la institut tot ce se preda pe atunci în ce privește cunoștințele generale. Nouă ani a stat Haydn acolo pînă cînd, prin schimbarea vocii, el ajunsese să fie inapt pentru îndeplinirea mai departe a funcțiunii sale de cîntăreț și a fost concediat.

Timp de un deceniu el a cunoscut lupta grea pentru existență. Trăind numai din compunerea unor bucăți muzicale pentru diferite ocazii și din lecții de muzică, el abia a putut să-și câștige pîine zilnică.

Prin muncă neobosită însă, tinărul Haydn a dus la o tot mai deplină dezvoltare talentul său și împreună cu creșterea cunoștințelor și a experienței, a crescut și aprecierea realizărilor sale.

Cu timpul Haydn ajunsese să fie cunoscut printre cercurile muzicale ale Vienei și în anul 1759 primi invitația din partea contelui Morzin, de a prelua conducerea orchestrei sale. Un an după aceea îl găsim capelmaistru (dirijor) la principele Esterházy unde rămîne trei decenii pînă în anul 1790. Acesta este timpul în care Haydn ajunsese la deplină maturitate artistică. Nenumărate simfonii, quartette, sonate și alte compoziții datează din timpul activității sale la această curte princiară. Compozițiile sale se răspîndiră peste tot chiar și pînă în Anglia. De aici primise în repetate rînduri invitația de a veni personal și a dirija compozițiile sale și într-adevăr îl găsim în 1791 precum și în 1794 în vizită la Londra unde se bucură de un succes și o apreciere generală. Universitatea din Oxford îl numi „Doctor în mușica honoris causa”, iar el compuse aici o serie de simfonii.

În Anglia Haydn făcuse cunoștință cu oratoriile lui Händel și în deosebi cu minunatul oratoriu „Mesia”. Haydn a fost atât de adînc impresionat încă la corul „Aleluia” recunoștea plîngînd: „El este cel mai mare maestru dintre noi!” Întorcîndu-se la Viena, Haydn a compus oratoriile „Creațiunea” și „Anotimpurile”, adevărate capodopere ale acestui gen. El mărturisește despre acest timp: „Niciodată n-am fost atât de evlavios, ca în timpul în care lucrăm la oratoriul „Creațiunea”. În fiecare zi mă plecăm în rugăciune pe genunchii mei și rugăm pe Dumnezeu să-mi dea putere pentru această lucrare”.

La 31 mai 1809, Haydn a încetat din viață, lăsînd în urma lui un tezaur de compoziții prețioase.

JOSEPH HAYDN

HORST GEHANN

AȘA ZICE DOMNUL

DESPRE BINE

*Fiul meu, povața asta pururea în gînd o ține
Și în fiecare zi să cauți să faci cel puțin un bine, —
Că ferice-o fi de tine.*

*Dacă poți să faci un bine
Și nu-l faci, e vai de tine.*

*Binele și fapta bună cine-l știe și nu-l face,
Veșnic n-o să aibă pace.*

*Cine-l face și nu știe
L-o avea de mărturie*

Ce-l va duce sus în ceruri să trăiască-n veșnicie.

*Să știi, frate, că se cere,
Domnului de vrei să-i plăci,
Nu numai să nu faci răul
Ci tu binele să-l faci.*

*Chiar celui ce-ți face răul
Numai bine tu să-i faci.*

Cînd tu faci un bine, frate,

Fă-l deplin, precum se cade, nu-l lăsa pe jumătate.

DESPRE RĂU

Fiul meu, păstrează-ți pururi haina inimii curată!

*Fugi de rău viața toată —
Nu-l dori și nici nu-l face
Nimănuia, niciodată.*

Răul, glăsuiește Psaltul

E mai bine tu să-l suferi, decît tu să-l faci la altul.

Cel ce face faptă bună

Își adună-n cer comoara și cîștigă sus cunună.

Cel ce rele face — grele —

*Pururi le-o avea pe suflet,
Va pieri pe veci cu ele.*

Ură nimănuui nu-i fine,

Răul nu-l plăti cu rău —

Chiar vrăjmașului să-i bine:

— Las' că vede Dumnezeu!

de C. D.

Vrei să fii desăvârșit?

FOLOSEȘTE O VORBIRE BLÎNDĂ ȘI PRIETENOASĂ

„Un răspuns blind, potolește minia“, Prov. 15,1.

O. P. HERMANN

Mulți, atât mari cât și mici, au căutat anturajul lui Isus și pentru faptul că vocea Sa era plăcută și prietenoasă. Pentru urmașii lui Isus, Cuvîntul lui Dumnezeu: „Fiți prietenoși unii cu alții“ (trad. Luther) este un îndemn ce trebuie luat în seamă.

„Ar trebui să ne obișnuim a vorbi cu orice om într-un ton plăcut cu o exprimare curată și corectă și în cuvinte plăcute și iubitoare. Cuvintele amabile sînt ca o rouă și ca o adiere plăcută pentru suflet. Scriptura zice despre Domnul Hristos, că harul era vărsat pe buzele Sale, ca să știe să vorbească la timpul convenit către cel oboșit. Iar Domnul Insuși ne zice: „Cuvîntul vostru să fie totdeauna plăcut, ca să fie ca un dar ceresc cui l-ascultă“.

O vorbire plăcută și blîndă are o putere uimitoare asupra celui cărîuia i se adresează. În legătură cu aceasta următoarea întîmplare povestită de Dr. A. Esteb, arată puterea unei vorbiri blinde și prietenoase.

„Într-un oraș locuia o femeie credincioasă, al cărei bărbat era un bețiv. Zilnic chețuia pînă seara tîrziu împreună cu prietenii săi. Totuși soția lui nu-și pierduse speranța, că, cu timpul, poate chiar după ani de zile, soțul își va schimba felul de viață, datorită purtării ei blinde și cuvintelor amabile ce le va folosi.

Era miezul nopții. Ca de obicei soțul ei chețuia împreună cu prietenii săi într-o circumă. Dar dintr-o dată, — așa cum li se întîmplă adesea unor astfel de oameni — ajunseră la ceartă vrînd să stabilească cine dintre ei ar avea soția cea mai bună. Fiecare susținu că soția lui ar fi cea mai bună. În sfîrșit și soțul femeii despre care amintirăm, zise la rîndul său: „Eu am soția cea mai bună din lume. Dacă nu mă credeți am să vă dovedesc că cele ce susțin sînt adevărate. Deci vă invit să veniți chiar acum la mine acasă!“.

„Da, dar acum e o oră tîrzie și noi nu îndrăznim să deranjăm pe soția ta la ora aceasta“, — ziseră ei.

— „Nu are nicio importanță că este ora tîrzie. Veniți numai cu mine!“.

Zis și făcut. Toți plecară spre casa bețivului. Ajunși la poarta locuinței lui, bețivul, cu glas tare, porunci soției sale să vină să deschidă poarta. Femeia se trezi din somn, veni la fereastră și spuse prietenos: „Numai o clipă, dragul meu; imediat sînt la poartă. Așteaptă pușin să mă îmbrac“.

Dar, pentru că trecură cîteva secunde și soția bețivului încă nu ajunse la poartă, acesta din nou, înjurînd totodată, strigă: „Ți-am spus să vii la poartă, grăbește-te!“.

— „Vin îndată, dragul meu“, se auzi din nou. În sfîrșit soția veni — iar prietenii săi se mirară foarte mult, de primirea făcută, care se deosebea foarte mult de primirea pe care le-o făceau soțiile lor în asemenea

împrejurări. După ce au intrat în casă soțul zise către soția sa: „Noi sîntem flămînzi și dorim să mîncăm ceva. Bărbații pe care îi vezi sînt prietenii mei“.

— „Mă bucur că am posibilitatea de a vă cunoaște și că vă pot servi ceva de mîncare. Faceți-vă comoz. Sînt imediat gata!“.

Acestea erau cuvintele femeii. Femeia plecă spre bucătărie. Nu dură mult timp și intră cu o tavă cu mîncare în sufragerie; dar în aceeași clipă prietenii bețivului ieșiră afară.

— „Dar ce s-a întîmplat?“ spuse uimită. „Am crezut că prietenii tăi sînt flămînzi“.

— „O, ei nu au venit pentru aceasta“; răspunse bețivul.

— „Poate am înțeles greșit. Atunci regret, dar am crezut că ei ar fi vrut să mîncească ceva la noi“.

„Da, așa am spus, dar a fost numai un pretext. Am vrut să dovedesc ceva prietenilor mei“.

— „Dar ce ai vrut să le dovedești?“.

Soțul ne mai avînd încotro, fu silit să vorbească. Începu să povestească cum a decurs totul, terminînd cu următoarele cuvinte: „După ce au fost la noi, acești prieteni au constatat ei singuri că cele ce le-am spus este adevărat, de aceea au și plecat“.

Privindu-și îndelung soția, după un timp îi zise:

— „Spune-mi dragă ce te face pe tine, să fii mereu așa prietenoasă și bună cu mine, deși eu te tratez foarte rău?“.

Acum venise clipa cînd îi putea răspunde: „Știi, dragul meu, va veni și pentru mine odată timpul, cînd voi avea zile pline de fericire, fără dureri, fără lacrimi, — atunci cînd voi fi în Impărăția lui Dumnezeu. Tu, dragul meu, și așa nu vrei să mergi acolo; tu vrei să trăiești fericit pe acest pămînt și știînd aceasta, doresc ca acești cîțiva ani de fericire pe care ți-i oferă acest pămînt, să fii în ceea ce depinde de mine, într-adevăr fericit. Fericirea ta va fi întreruptă de moarte, și de aceea este foarte scurtă. Pe cînd fericirea mea de abia începe și va dura veșnic. Eu voi fi luată în cer, atunci cînd va veni Hristos!“.

Soțul o ascultă fără s-o întrerupă. Apoi după un timp spuse următoarele cuvinte: „Dacă vei merge tu în cer, atunci vreau să merg și eu. Deacum înainte nu voi mai bea nici o picătură de alcool“.

Într-adevăr, bărbatul se fînu de cuvînt, și nu rămase numai la această hotărîre ci în viața sa se produse o mare schimbare în bine.

Nu ar fi cazul, ca și noi să ne însușim această calitate frumoză de a vorbi cît mai prietenos și blind unii cu alți și totodată să manifestăm o împreună simțire? Ce fericire ar fi atunci pe pămînt!

SĂNĂTATEA și legătura noastră cu DUMNEZEU

Continuare
din pag. 9

mai bună cunoaștere a felului cum trebuie să se aplice principiile unei viețuiri sănătoase în forma lor cea mai plăcută și mai frumoasă, și aceasta nu numai ca să desăvârșească propriile lor vieți ci și pentru ca să ajute pe semenii lor să învețe să se încreadă în Dumnezeu pentru vindecare spirituală și fizică.

Cea mai mare nevoie a noastră astăzi, este de încredere în puterea divină. În ceea ce privește unele suferințe de ordin fizic, se poate să ajutăm pe oameni. Dar în domeniul ridicării poverii păcatului, care doboară pe oameni cu teama și remușcările lui, nu există remediu prin tratamente medicale. Numai Hristos poate face aceasta. Noi trebuie să aducem pe oameni la crucea de pe Golgota. Dacă vrem să transmitem oamenilor spiritul recunoștinței și al laudelor, dacă intenționăm să dăm oamenilor ceea ce tinde să promoveze sănătatea corpului și a sufletului, atunci, mai mult decât orice altceva, trebuie să aducem pe oameni la Acela care este numai viață și iubire, adică la Marele Medic Isus Hristos.

„Când iubirea și îndeminarea se combină, vă puteți aștepta la o capodoperă“. Nouă ni s-a dat multă lumină și multe cunoștințe, dar nevoia noastră cea mai mare, este de iubirea lui Isus, și atunci El va ajuta Biserica rămășiței să devină o capodoperă.

Cea mai mare nevoie a noastră astăzi, este de creștini care să fie mai neegoști, mai amabili, mai curtenitori, care sînt fericiți și prevăzători și care se bucură într-adevăr de trăirea soliei sănătății. „Cel mai puternic argument în favoarea Evangheliei, este un creștin iubitor și amabil“.

Noi rugăm pe Domnul să trimită lucrători în secerișul Său ca să ajute la stringerea oamenilor — omul întreg — corp, suflet și spirit. Fie, ca cei ce adîncesc această problemă a viețuirii sănătoase, să fie dintre acei ce au o iubire adîncă pentru semenii lor și care să fie îngăduitori față de ceea ce ei socotesc o slăbiciune la alții.

Pentru că experiența a dovedit că unii dintre noi sînt mai tari, și unii sînt mai slabi, de aceea e nevoie să ne iubim unii pe alții și să ne suportăm slăbiciunile unii altora. În același timp să rugăm stăruitor pe Domnul ca să fie îngăduitor cu noi, cînd ne străduim să ducem pe poporul nostru la un standard mai înalt și la o nouă apreciere a viețuirii sănătoase.

„Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia ci să vă prefaceți prin învoirea minții voastre ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvîrșită.“

LEGEA DIVINĂ ȘI MUZICA

Printr-o viziune glorioasă de îngeri, printr-un cor nespul de plăcut, atmosfera nopții se umple cu cel mai grandios cor pe care pămîntul l-a auzit vreodată. A fost anunțată iubitoarea și frumoasa istorie a unilei nașteri a Domnului cerurilor în umilul staul din Betleem. Scriptura ne spune că a fost „o mulțime de oaste îngerească laudînd pe Dumnezeu și zicînd: „Slavă lui Dumnezeu în înălțimi, și pe pămînt pace, și bună învoire între oameni“.

Noi putem însă auzi melodia rînică, blîndă, armonia cerească perfectă a muzicii lui Dumnezeu. Da, noi putem nu numai să auzim, dar putem să ne unim în imnul: „Slavă lui Dumnezeu în înălțimi, și pe pămînt pace, și bună învoire între oameni“.

De cînd păcatul a venit în Eden, și a adus toată durerea, noi am pierdut nota cheie, am pierdut curătenia divină a vocii; dar toți, fără bani și fără preț, putem veni la Maestrul Muzician al universului, și învățăm de la El armonia divină. Orice păcat este dezarmonie; orice dezarmonie este păcat. Putem fi siguri că în cer nu sînt dezacorduri. Dumnezeu însuși stabilește nota cheie. El este autorul fiecărui sunet plăcut. El este izvorul melodiei, centrul, sufletul armoniei.

ORDINE MATEMATICA PERFECTA

Sunetul este produs prin vibrațiile materiei în aer. Dacă un corp este neegal, imperfect, vibrațiunile sînt neregulate. Rezultatul este zgomotul. Dacă vibrațiile sînt

perfect egale și regulate, rezultatul este tonul muzical. Cu cît vibrațiile sînt mai rapide cu atît tonul este mai înalt; și invers cu cît sînt mai rare vibrațiile, coboară înălțimea tonului.

În Do de sus, nota din al treilea spațiu al portativului, sînt în treapta standard 528 vibrații pe secundă. Treapta naturală așa numită de William Herschel, este aceea adoptată la Stuttgart, Germania, în 1830 și este acceptată, ca fiind treapta continentală, are 512 vibrațiuni pe secundă. În Do cu o octavă mai jos sînt exact jumătate din numărul vibrațiunilor, 256; în Do cu o octavă mai jos, Do în basul obișnuit, 128; în basul de sub acesta, vibrațiile sînt așa de rare, încît urechea omenească încetează să recunoască tonul ca muzică. În Do cel cu o octavă mai sus decît Do standard, ale cărui vibrații sînt date ca fiind 512, sînt 1024 vibrații pe secundă; acesta este cel foarte înalt de soprano. O octavă mai sus avem 2.048 de vibrații; altă octavă 4.096; alta 8.192; și încă una 16.384; deasupra acestuia, urechile noastre nu mai pot distinge tonul: vibrațiile sînt prea rapide.

Dar este o mare diferență între auzuri în această privință: unii posedă abilitatea de a distinge tonurile unei trepte mult mai înalte, sunetele ascuțite produse de insecte, fiind clar auzibile pentru ei; în timp ce urechile altor oameni nu prind nici un sunet din toate. Observați legea simplă matematică, care dublează vibrațiile produse de octavă. Cu siguranță căci aici este mina divină, — mina Aceluia care a aranjat toate lucrurile în ordine matema-

SPICUIRI

lică perfectă. În toate tonurile intermediare deasemenea, este o lege perfectă, absolută; și orice abatere de la ea va produce dezarmonie. Este o mină divină în muzică; nici o lucrare a întâmplării nu e în această artă.

Urechea omenească este capabilă să perceapă aproximativ unsprezece octave de sunete; dar când Dumnezeu va readuce pe om la perfecțiune, noi vom auzi muzica mai dulce, acum în întregime neauzibilă urechilor omenești, pentru că toate puterile omului acum sînt limitate. Cîțiva ani mai înainte, dacă vreunul ar fi spus că este posibil să numeri oasele și să descoperi prezența vreunui corp străin în trupul omenească, oamenii ar fi spus: „Imposibil“. Dar acum Dumnezeu a permis ca vîlul să fie dat la o parte, și minunatele raze X au făcut toate acestea foarte simplu. Dumnezeu este Autorul luminii și al sunetului. Odată și odată vom putea auzi cea mai plăcută și bogată armonie, unde acum nici un sunet nu este auzibil.

H. O.

Cunoașteți

1. Cite vindecări în zi de Sabat înținem în Evangheliile?
2. Cum s-a numit fratele lui Goliat?
3. Dintre numele pe care Adam le-a dat celor create de Dumnezeu este amintit numai unul; care este acela?
4. Care împărat credincios a pus o scrisoare înaintea lui Dumnezeu, spre a fi citită de Dinsul?
5. Cu ce ocazie un preot căutînd bani a găsit și Cuvîntul lui Dumnezeu?
6. Cine a parcurs acelaș drum de 13 ori într-o săptămîină?
7. Cine s-a pregătit pentru o călătorie lungă, postînd?
8. Unde se amintește pentru prima oară despre arta scrisului?
9. Unde se vorbește despre un ceas solar și cine l-a făcut?
10. În care carte se vorbește despre cea mai lungă zi?

Răspunsul la întrebările „Cunoașteți“? din revista nr. 3 (martie)

- Filip. Fapte 8, 39.
- Belșafar. Daniel 5.
- Pe omul lui Dumnezeu, sfișiat de leu. 1 Imp. 13, 14—28.
- Stejari, Zah. 11, 2; Isa. 2, 13. Pășuni grase Ier. 50, 19; Mica 7, 14; uriași Deut. 3, 11—14; Iosua 13, 12.
- Saul. 1 Sam. 31, 4. Abimelec. Jud. 9, 54.
- Ezra 10, 9.
- Gen. 25, 29.
- Iehova. Gen. 32, 29.
- Moise. Num. 12, 1.
- 2.700.000 taleri.

● Din nou problema schimbării Calendarului. — La Organizația Națiunilor Unite, există propuneri pentru schimbarea actualului calendar. Unii sugerează ca lunile să aibă aceeași durată, iar zilele lunii să cadă mereu la aceleași zile ale săptămîinii și sărbătorile la aceleași date, spre a se ușura organizarea și planificarea muncii în societate. Astfel, unele proiecte de reformă a Calendarului propun luna de 28 zile (4 săptămîni), anul de 52 săptămîni și 13 luni (cu nume schimbate), cu una sau două zile (în cazul anului bisect) ca zile de sărbătoare, nenumărate, suplimentare.

(În felul acesta, ciclul săptămîinii, ar fi deranjat. Zilele nu și-ar mai păstra ordinea și locul lor de pînă aici, zilele suplimentare nefiind puse în socoteală. N.R.)

Există la U.N.E.S.C.O. (Secțiune a Organizației Națiunilor Unite), o comisie specială, care se ocupă cu problema alcătuirii unui proiect rațional de reformă a Calendarului.

Oricît de bun ar fi însă un atare proiect, el nu are valoare, dacă reforma nu ar fi însoțită de toate țările. Altminteri, schimbarea Calendarului la unele State și menținerea lui la altele, nu ar aduce decît confuzie, iar reforma și-ar pierde orice valoare“.

(Din Știință și tehnică 2/1957)

● Inamicii șerpilor. — Pe lângă arici și barză, șerpii au încă doi inamici care trăiesc în țările unde există șerpi mulți și veninoși. Unul dintre acești inamici, se numește Mangusta, — un fel de pisică sălbatică, — foarte iute în mișcări, puternică și violentă. Ea face șerpilor mușcături teribile în puncte fixate dinainte cu precizie. Nu se teme nici de mușcătura, nici de veninul lor. Atacă chiar și cobra, șarpe mare veninos. Întîi îl omoară, apoi îi mîncă.

Alt inamic, este o pasăre puternică numită Serpentaria. Ferindu-se de mușcăturile șerpilor, ea îi lovește cu penele ei puternice și-i sfișie cu ciocul.

● Ce este margarina? — „Margarina este un produs alimentar gras, preparat dintr-un amestec de grăsimi animale sau uleiuri vegetale și lapte, la care se mai adaugă alte cîteva substanțe ca de exemplu: zahăr, sare, etc. În principiu, din punct de vedere al compoziției și structurii, al gustului, mirosului, culorii, consistenței și puterii de nutriție, margarina se apropie de unt, avînd aceeași însemnătate ca orice grăsime alimentară.

Ce materiile prime de bază sînt necesare pentru fabricarea margarinei?

Dintre uleiurile vegetale, la fabricarea margarinei se întrebunțează uleiul de floarea soarelui, uleiul de cîneapă, de soia, de porumb, de muștar, de cocos și altele; dintre grăsimile animale se folosește grăsimea de porc, untul de vacă, seul de vită și de oaie, etc. Uleiurile sau grăsimile solidificate, aparținînd regnului animal, cum ar fi untura de pește, precum și cele vegetale, se întrebunțează pe o scară foarte largă, fapt care, de altfel, a și determinat marea dezvoltare ce a luat-o fabricarea margarinei în ultimul timp“.

● Marele fluviu Dunărea (grecește: Istros; latinește Danubius; Franceză Danube; Germană Donau) izvoară din masivul muntos Pădurea Neagră — Germania, Ducatul de Baden — are o lungime de 2860 km., își adună apele de pe un teritoriu de 817.444 km.², al țărilor: Germania, Austria, Cehoslovacia, Ungaria, Jugoslavia, România, Bulgaria și Uniunea Sovietică, și se varsă în Marea Neagră prin trei guri: Chilia, Sulina și Sf. Gheorghe. Debitul ei de apă, vărsat anual în Marea Neagră, este în mijlociu de 200 miliarde m.³.

Redacția: Str. Mitrop. Ghen. Petrescu 116, Raionul T. Vladimirescu, București
Redactor responsabil Gh. Graur. Tel. 9.59.60.

Intreprinderea Poligrafică Nr. 2, București, Str. Brezoianu Nr. 23—25, c. 1892